

[Victor Gram.]

Hvad angår den grønlandske erhvervs-lånefond, har man rejst det spørgsmål, om bestemmelsen om en afdragstid på 15 år for de af lånefonden ydede lån ikke i visse tilfælde kunne virke usmidigt og hemmende; i overensstemmelse med statsministeren er der derfor stillet et ændringsforslag, som tager sigte på, at der gives lånefonden tilladelse til at indgå på en længere afdragstid end den i lovforslaget oprindelig foreslåede.

I lovforslaget om en erhvervs-lånefond § 3, stk. 3, står der, at ydes der kapitalindskud i form af aktie- eller andelstegning, vil det være et vilkår, at lånefonden repræsenteres i vedkommende selskabs bestyrelse. Den tanke har været rejst, om dette ikke muligvis kunne blive fortolket på den måde, at det var den i § 1 omhandlede bestyrelse på 5 medlemmer, der alene skulle varetage denne repræsentation. Jeg opfatter lovforslaget således, at det ikke behøver at være bestyrelsesmedlemmerne, der sidder som repræsentanter i de forskellige foretagender, hvortil der ydes tilskud, men at bestyrelsen har ret til det; det vil i mange tilfælde være det normale at lade sig repræsentere ved personer, der står udenfor selve bestyrelsen. Jeg vil gerne anmode den højtærede statsminister om at bekræfte denne opfattelse.

Udvalget har delt sig i et flertal og to mindretal. Hele udvalget indstiller de stillede ændringsforslag, som jeg har omtalt, til vedtagelse, hvorimod et mindretal ikke kan medvirke til lovforslagene gennemførelse. Jeg skal altså på hele udvalgets vegne anbefale at stemme for ændringsforslagene og på et flertal af udvalgets vegne — udvalget med undtagelse af Elin Appel, Jensen-Brobj og Ewald Christensen — anbefale samtlige lovforslag til vedtagelse.

Mindretallene har fremsat udtalelser i betænkningen; uden i større udstrækning at komme ind på disse udtalelser vil jeg gerne som repræsentant for mit parti gøre nogle enkelte betragtninger gældende. Et mindretal, Elin Appel og Jensen-Brobj, mener; det er urigtigt, at rigsdagen påtager sig ansvaret for dette kompleks af love. Jeg mener, det vil være nødvendigt, at rigsdagen tager det ansvar, som er forbundet med gennemførelsen af denne række af love, ganske simpelt fordi udviklingen for det grønlandske folk er skredet så langt frem, uden at der var skabt de rigtige rammer for denne udvikling, at det nu er nødvendigt at træffe sådanne forholdsregler, at rammer og indhold i større udstrækning kan afpasses efter hinanden.

Det væsentligste, som mindretallet anfører, er imidlertid, at retningslinierne for de

ændringer, som man tilsigter, er forkerte. Jeg vil dertil først sige, at den udvikling, der hidtil er foregået i Grønland, jo er en udvikling, der i høj grad er løbet fra de hidtidige rammer, og vi er ganske simpelt stillet overfor den faktiske situation, at vi er tvunget til at foretage ændringer, der i langt større udstrækning end tidligere gør det muligt, at der kan skabes en harmonisk udvikling i det grønlandske folks indre tilværelse. Den harmoni, man ønsker og tilsigter, findes ikke i øjeblikket, den har ikke de fornødne muligheder, og de forslag, der ligger her, vil efter min opfattelse være fuldtud egnede til at skabe den harmoni, som vi allesammen er interesseret i, at den grønlandske befolkning kan nå til, ikke mindst under hensyn til, at det, der foreligger, er en rammelovgivning. Den giver de bedste muligheder for at indhøste ønskelige erfaringer, og forholdene lægges ikke snævrere til rette, end at det er muligt, efterhånden som man indhøster erfaringer, at tilrettelægge den politik, om jeg må kalde det sådan, der skal føres for det grønlandske folks vedkommende, så at man undgår de uheldige ting og har mulighed for på ethvert givet tidspunkt at tilrettelægge tingene i overensstemmelse dels med de praktiske erfaringer, man hidtil har haft, dels med de erfaringer, man indhøster; efterhånden som man får lejlighed til at gennemføre loven i den ånd, hvori den er udformet og bliver vedtaget.

For det andet og sidste mener jeg, at vi kan ikke vente længere med at gennemføre den rammelovgivning, der er tale om. Jeg ved udmærket, at enkelte røster har hævet sig for det synspunkt, at det er uforvarsligt at gennemføre denne lovgivning nu, idet man siger, at man ikke har haft tid til i tilstrækkeligt omfang at sætte sig ind i lovgivningen, og at man derfor burde vente med gennemførelsen af disse lovforslag. Det er min opfattelse, at vi ikke kan vente længere. Det er min opfattelse, at en udsættelse vil betyde, at vi forsinker gennemførelsen af de foranstaltninger, de reformer, som i høj grad er påkrævet, og det vil være ønskeligt, ja, det vil være nødvendigt, at man så hurtigt som overhovedet muligt kan komme i gang med tilrettelægning og forberedelse af det arbejde, som disse lovforslag tager sigte på. Det lader sig ikke gøre i løbet af nogle få måneder at gennemføre lovene i den ånd, hvori de vedtages. Vi må se i øjnene, at det er et stykke arbejde, der må strække sig over en temmelig lang periode, men det forberedende arbejde kan i hvert fald gøres, og efterhånden som vi indhøster erfaringer, vil der være rig lejlighed til at ændre på de områder, hvor